

ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ Μ. ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗ

«Εγώ πράγματι κατάγομαι από οικογένεια γνήσια αγροτική και δουλεύω από 7 ετών. Στα 13 μου μετέφερα 40 ανθρώπους πάνω σε καρότσες αγροτικές, πηγαίνοντάς τους για δουλειά. Στα 18 μου οδηγούσα φορτηγό, διέθετα επαγγελματικό δίπλωμα, μεταφέροντας αγροτικά προϊόντα. Είμαι παιδί μιας γενιάς η οποία δούλεψε σκληρά. Έπαιζα ακορντεόν, πανηγυρτζής. Βγάζαμε μεροκάματο. Υπήρχε η αγωνία της επιβίωσης και γι' αυτό υπήρξε προκοπή. Αυτό που έκανα ήταν να συνδέσω αυτές τις αναφορές μου με την πολιτική για να έχω αποτελέσματα προς όφελος της κοινωνίας».¹

Τα παραπάνω λόγια ανήκουν στον καινούριο Υπουργό Δημόσιας Τάξης, Μ. Χρυσοχοΐδη. Ή μάλλον, όχι και τόσο καινούριο, αφού πρόκειται για την 4η φορά που αναλαμβάνει το συγκεκριμένο υπουργείο. Όπως κάθε πασόκος που σέβεται τον εαυτό του, δηλώνει αυτοδημιούργητος και λαϊκός άνθρωπος που έπαιζε ακορντεόν για ένα πιάτο φαΐ (sic) και ισχυρίζεται πως μεγάλωσε «με την αγωνία της επιβίωσης». Δε μας λέει τι ήταν αυτοί οι 40 άνθρωποι που μετέφερε και σε ποιον ανήκαν τα αγροτικά προϊόντα, αλλά δεν πειράζει.

Ο Χρυσοχοΐδης πράγματι ξέρει από πρώτο χέρι τους ανθρώπους που ζουν «με την αγωνία της επιβίωσης». Όχι όμως επειδή ήταν ένας απ' αυτούς και πρόκοψε, αλλά επειδή στη μεγάλη καριέρα του στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης είχε να διαχειριστεί ακριβώς αυτό το υποκείμενο. Θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι ένας ειδικός του πάτου της εργατικής τάξης, καθώς έχει διαχειριστεί από «αληθίριους» πιτσιρικάδες και χρήστες, μέχρι εκδιδόμενες και μετανάστες εργάτες. Ή, για να είμαστε πιο ακριβείς: ο Χρυσοχοΐδης έχει διαχειριστεί τη νεανική απειθαρχία, τα ναρκωτικά, την πορνεία και τη μετανάστευση.

Η πλούσια καριέρα του συνοδεύεται από εμβληματικές στιγμές της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Ο Μ. Χρυσοχοΐδης είναι ο κατεξοχήν υπερκομματικός υπουργός. Είναι η επιτομή της κρατικής πολιτικής ανεξαρτητως χρωμάτων. Είναι μια ζωντανή απόδειξη ότι το κράτος είναι ενιαίο και έχει συνέχεια. Και όχι, η τοποθέτησή του στην κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας δεν έχει να κάνει με τη δήθεν αγάπη που του τρέφει το μητσοτακέικο επειδή ήταν ο υπουργός που «πέτυχε την εξάρθρωση της 17 Νοέμβρη». Έχει να κάνει ακριβώς με τις πολιτικές δημόσιας τάξης που έχει εφαρμόσει όλα αυτά τα χρόνια.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1η: 1999-2003

Η πρώτη θητεία του Χρυσοχοΐδη στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης ξεκίνησε το 1999, όταν η υπόθεση Οτσαλάν ανάγκασε τον Σημίτη να ανασχηματίσει τα επίμαχα υπουργεία. Η εποχή είχε (όπως όλες άλλωστε) τα τρελά της. Υποτίθεται πως βρισκόμασταν στο απόγειο του καπιταλιστικού ονείρου και πως τα χρόνια που έρχονταν όλοι οι ντόπιοι θα γινόμασταν αφεντικά. Στην πραγματικότητα, το ελληνικό κράτος γνώριζε ήδη για την επερχόμενη κρίση και την έσπρωχνε όπως-όπως στο μέλλον με τρόπους κα-

τεξοχήν κεύσινανούς, όπως οι γιγάντιες δαπάνες για τα ολυμπιακά έργα. Παράλληλα, γνώριζε ήδη για τα σχέδια της επερχόμενης διάλυσης της Μέσης Ανατολής και έκανα τα κουμάντα του.

Το ελληνικό κράτος ήξερε πως τα επόμενα χρόνια ένα όλο και μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας θα έπρεπε να πεταχτεί στα σκοινιά. Και επομένως θα έπρεπε να γίνει αντικείμενο αστυνομικής διαχείρισης. Παράλληλα, η ίδια η αστυνομία είχε στις πλάτες των βαλκάνιων μεταναστών την πρώτη της εμπειρία μαζικής διαχείρισης πληθυσμού εδώ και πολλά χρόνια. Κεφαλαιοποιώντας αυτή την επιτυχημένη διαχείριση, άρχισε να διεκδικεί όλο και μεγαλύτερο πολιτικό ρόλο. Τα πρώτα χρόνια του Χρυσοχοΐδη στη θέση του επικεφαλής για το ζήτημα της δημόσιας τάξης ήταν ακριβώς αυτό. Μια προετοιμασία για το μέλλον.

Το πρώτο βήμα αυτής της προετοιμασίας ήταν η ικανοποίηση από πλευράς Χρυσοχοΐδη του πάγιου αιτήματος της Ελληνικής Αστυνομίας να αποκτήσει μεγαλύτερη αυτονομία από την πολιτική ηγεσία του τόπου. Η ίδρυση του Αρχηγείου της Ελληνικής Αστυνομίας το 2000 ήταν ένα μεγάλο επίτευγμα για τα ανώτερα κλιμάκια των μπάτσων. Όπως έλεγε τότε με περηφάνια ο Χρυσοχοΐδης, «η αστυνόμευση μαζί με κάποιες άλλες δραστηριότητες που άπτονται της λειτουργίας της ΕΛ.ΑΣ. θα ανήκουν αποκλειστικά στο Αρχηγείο».² Φυσικά κράτησε και τις πεινές του, κουμαντάροντας επιδέξια τις διεκδικήσεις των μπάτσων. Το ελληνικό κράτος, με την ίδρυση του Αρχηγείου, ουσιαστικά παραχώρησε εξουσίες στην ΕΛ.ΑΣ. και δρομολόγησε τον μετασχηματισμό της σε αυτή την αστυνομία-μαφία που βλέπουμε σήμερα. Έθεσε έτσι και τις βάσεις για τον μηχανισμό που μια δεκαετία αργότερα θα στήριζε την υποτιθέμενη «κυριαρχία της Χρυσής Αυγής στις γειτονιές».

Αυτός ο μετασχηματισμός άρχισε να γίνεται εμφανής ήδη από τότε. Οι μπάτσοι πολλαπλασιάστηκαν, άρχισαν να γίνονται πιο ορατοί, απέκτησαν περισσότερες αρμοδιότητες ελέγχου του δημόσιου χώρου. Ταυτόχρονα, η φιγούρα του φουσκωτού-γυμναστηριακού άρχισε να εμφανίζεται όλο και περισσότερο στην ελληνική κοινωνία και έτσι η ΕΛ.ΑΣ. απέκτησε μπόλικες καινούριες σκατόφατσες. Οι πεζές περιπολίες και οι κλούβες που στάθμευαν σε σταθερά σημεία έγιναν σταδιακά συνηθισμένο θέαμα.

Λίγους μήνες μετά την ίδρυση του Αρχηγείου, ο Χρυσοχοΐδης ανακοίνωσε άλλη μια οργανωτική αλ-

λαγή στο εσωτερικό της αστυνομίας. Έσπασε τα λεγόμενα «πολυδύναμα Α.Τ.» και ίδρυσε μικρότερα σε αρκετές γειτονιές του κέντρου της Αθήνας, μεταξύ των οποίων και το Α.Τ. Αγίου Παντελεήμονα. Το βλέμμα του ήταν στραμμένο σ' αυτό το διάχυτο στρατόπεδο συγκέντρωσης που είχε αρχίσει να δημιουργείται και που γιγαντώθηκε τα επόμενα χρόνια στον Αγ. Παντελεήμονα και τις γύρω περιοχές. Ανακοινώνοντας τη δημιουργία αυτών των μικρότερων Α.Τ. ο Χρυσοχοΐδης είχε στο μυαλό του τους μετανάστες εργάτες. Ταυτόχρονα ανακοίνωνε 2.500 προσλήψεις συνοριοφυλάκων: «[Στα σύνορα] θα δημιουργήσουμε και μια δεύτερη ζώνη αναχαίτισης νοτιότερα. Να τελειώνουμε με τους λαθρομετανάστες».³ Τα δύο ζητήματα μοιάζουν φαινομενικά άσχετα, αλλά δεν ήταν. Η «φύλαξη των συνόρων» και η «αστυνόμευση του κέντρου» ήταν οι δύο όψεις της παρανομοποίησης των μεταναστών.

Το 2003 εγκαινίασε το θεσμό του αστυνομικού της γειτονιάς, ο οποίος μάλιστα παρουσιάστηκε από τον ίδιο τον πρωθυπουργό...πού αλλού; Στο νεοσύστατο Α.Τ. Αγίου Παντελεήμονα! Στον Αγ. Παντελεήμονα, όμως, η διαχείριση των μεταναστών είχε ήδη ανοίξει δουλειές με φούντες, και δεν υπήρχε χρόνος για να δοκιμαστεί ο μπάτσος γειτονιάς. Οπότε το σχέδιο εγκαταλείφθηκε, αλλά επανερχόταν με κάθε ευκαιρία.

Εκτός αυτών, η αστυνομία άρχισε να διοργανώνει όλο και περισσότερες επιχειρήσεις μαζικών προσαγωγών και συλλήψεων. Οι επιχειρήσεις «Αρετή» έγιναν κανόνας επί υπουργίας Χρυσοχοΐδη, τόσο που ο Συνήγορος του Πολίτη αναγκάστηκε να εκδώσει πόρισμα καταγγέλλοντας τις «αναίτιες μαζικές προσαγωγές» ως αντισυνταγματικές.⁴

Πλέον χαρακτηριστική τέτοια υπόθεση ήταν η μεγάλη αστυνομική επιχείρηση στο γκέι μπαρ Sprices τον Φλεβάρη του 2003. Οι μπάτσοι συνέλαβαν 12 άτομα κατηγορώντας τα για εμπλοκή σε κύκλωμα παιδικής πορνογραφίας.⁵ Το Υπουργείο δημοσίευσε τα ονόματα και τις φωτογραφίες τους (όπως έμελλε να ξανακάνει πολλές φορές στο μέλλον), αλλά δυο βδομάδες μετά αφέθηκαν όλοι ελεύθεροι χωρίς καμία κατηγορία.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2η: 2009-2010

Τα χρόνια που ακολούθησαν, η αστυνομία συνέχισε να μετατρέπεται όλο και περισσότερο σε μαφία και να απαιτεί το μονοπώλιο του ελέγχου του δη-

μόσιου χώρου. Ωστόσο, τα υπάρχοντα σώματα δεν μπορούσαν να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις των καιρών. Οι μπάτσοι τον Δεκέμβριο του 2008, σκότωσαν τον 15χρονο Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο και οδήγησαν τους μαθητές όλης της χώρας να πετούν νεράτζια στα αστυνομικά τμήματα. Τα νεράτζια μπορεί να φαίνονται εύκολα αντιμετωπίσιμα από την αστυνομία, αλλά δεν είναι· στην ουσία πρόκειται για κολοσσιαία κοινωνική απονομιμοποίηση της αστυνομίας, η οποία ταρακούνησε και έβαλε σε σκέψεις τους αρμόδιους. Όπως έλεγε αργότερα και ο Χρυσοχοϊδης: «Θυμάστε τα προπερίσινα Δεκεμβριανά το τι έγινε και με τι μίσος μιλούσε ο κόσμος για την Αστυνομία. Για ποιο λόγο;»⁶

Παράλληλα, το σχέδιο «ανοιχτό στρατόπεδο συγκέντρωσης Αγ. Παντελεήμονας» εξελισσόταν ολοταχώς. Η Επιτροπή Κατοίκων Αγ. Παντελεήμονα είχε ήδη σχηματιστεί και ζούσε τις μέρες της δόξας της.⁷ Σε συνεννόηση με τους μπάτσους αντιμετώπισε την εξέγερση των μεταναστών εργατών τον Μάρτη του 2009 με συστηματικά πογκρόμ. Είναι ακριβώς σ' εκείνη τη περίοδο προβληματισμού που ο Χρυσοχοϊδης επέστρεψε στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

Μέσα σε λίγους μόλις μήνες έλαβαν χώρα καινοτομίες που θα γίνονταν αντιληπτές πολύ αργότερα. Η δολοφονία του περαστικού Νικολά Τόντι από μπάτσους στον Βύρωνα με εννιά σφαίρες δεν ήταν μια «παράπλευρη απώλεια» μιας επιχείρησης «με επιτυχημένη έκβαση», όπως τη χαρακτήρισε ο τότε διευθυντής της Ασφάλειας Αττικής, ούτε ήταν ένα φαινόμενο «αστυνομικής αυθαιρεσίας», όπως έγινε αντιληπτή τότε. Ήταν ένα νέο μοντέλο αστυνόμευσης που έδινε στην αστυνομία το ελεύθερο να πυροβολεί ακόμα και περαστικούς όποτε θέλει. Όσοι διαδήλωσαν λίγες μέρες μετά στους δρόμους του Βύρωνα ενάντια στο δικαίωμα των μπάτσων να παριστάνουν τους καουμπόηδες μέσα στους δρόμους της Αθήνας, ένωσαν στο πετσί τους αυτό το νέο μοντέλο τρώγοντας (κατά σειρά) τρέξιμο, ξύλο και δικαστήρια.

Ο Χρυσοχοϊδης, πολιτικός προϊστάμενος των μπάτσων έσπευσε να τους υπερασπιστεί. Όπως είπε λίγες μέρες μετά τη δολοφονία Τόντι μιλώντας στη βουλή:

Θέλουμε πια δυνάμεις στο δρόμο, οι οποίες θα είναι μάχιμες. [...] Αυτές τις δυνάμεις θα βγάλουμε έξω. Δύο χιλιάδες αστυνομικοί καθημερινά θα αστυνομεύουν το Λεκανοπέδιο. Κάθε τέταρτο έως είκοσι λεπτά θα περνούν από το σπίτι του κάθε ενός από εμάς τέσσερις αστυνομικοί. [...] Την ώρα που χρειάζεται μάχιμος αστυνομικός απέναντι στον κακοποιό, τότε η μάχη να είναι πραγματική και με την Αστυνομία να μπορεί να νικήσει.⁸

Με άλλα λόγια, αυτό που έλεγε ο Χρυσοχοϊδης ήταν «ετοιμαστείτε, θα έρθουν κι άλλοι Τόντι». Το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να αυξήσει τις αρμοδιότητες της ομάδας ΔΕΛΤΑ και να ιδρύσει την ομάδα ΔΙΑΣ που μας κάνει παρέα μέχρι και σήμερα. Η ΔΙΑΣ μετέτρεψε την «ψαχτική» σε καθημερινό φαινόμενο για εκατοντάδες πισσιρικάδες (και μάλιστα με πολύ επιθετικό τρόπο) και ταυτόχρονα έψαξε (και σε πολλές περιπτώσεις βρήκε) τους φιλοναζιστές αστυνομικούς στις γειτονιές, δηλαδή τους μαγαζάτορες, τους φασίστες και λοιπούς ευυπόληπτους πολίτες που δεν

«μιλούσαν με μίσος για την αστυνομία».

Στην ίδια κατεύθυνση, ο Χρυσοχοϊδης άρχισε να τσιτάρει όπου στεκόταν κι όπου βρισκόταν ατάκες περί «μηδενικής ανοχής». Η γνωστή θεωρία των Γουίλσον-Κέλιγκ τού άρεσε τόσο πολύ που τη χρησιμοποίησε σε όλες του τις ομιλίες, από την αντιμετώπιση που επεφύλασσε στους μετανάστες μέχρι τα σχέδιά του για τη διαχείριση των οπαδών.⁹ Άλλωστε, οι πολιτικές της μηδενικής ανοχής ήταν αυτό ακριβώς: προσπάθειες κινητοποίησης των μικροστών στο πλευρό της αστυνομίας.

Πέρα από το ανοιχτό στρατόπεδο συγκέντρωσης στην αθηναϊκή μητρόπολη, το σχέδιο διαχείρισης των μεταναστών είχε και τα κανονικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα οποία άρχισαν να συστηματοποιούνται και να εκσυγχρονίζονται (όχι, φυσικά με την έννοια της ανακαίνισης). Ενώ η Ελλάδα το '90 υποδέχτηκε τους Αλβανούς μετανάστες κλείνοντάς τους σε κοτέσια και στάνες, στα τέλη της δεκαετίας του 2000 άρχισε να ανακαλύπτει τα «Κέντρα Πρώτης Υποδοχής Μεταναστών» και τις λοιπές υποδομές από τις οποίες θα μπορούσε να αντλήσει ευρωπαϊκά κονδύλια. Το πρώτο τέτοιο κέντρο φτιάχτηκε τον Ιούνιο στη Λέσβο, ενώ ανακοινώθηκαν άλλα έντεκα, πολλά εκ των οποίων όντως κατασκευάστηκαν, φυσικά με ζεστά ευρωπαϊκά λεφτάκια. Ήδη από τότε μάλιστα άρχισε και η ρητορική περί «εμπλοκής και συστηματικής χρηματοδότησης της τοπικής κοινωνίας».¹⁰

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 3η: ΜΑΡΤΙΟΣ 2012-ΜΑΪΟΣ 2012 (ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ)

Την περίοδο που όλη η ελληνική κοινωνία τρελάθηκε και άρχισε να βρίζει «το μαλάκα το Γιωργάκη», ο Χρυσοχοϊδης κατάφερε με κάποιο μαγικό τρόπο να τη βγάλει καθαρή. Και πάνω ακριβώς στην περίοδο που το πολιτικό σύστημα της χώρας κατέρρευε και το ένα πραξικοπηματάκι διαδεχόταν το άλλο, ο Χρυσοχοϊδης ανέλαβε και πάλι το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης στην κυβέρνηση του πρωθυπουργού-που-δεν-τον-είχε-ψηφίσει-κανείς, Λουκά Παπαδήμου. Η κυβέρνηση Παπαδήμου κυβέρνησε δύο μήνες. Αλλά ήταν δύο πολύ γεμάτοι μήνες...

Όσον αφορά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, ο Χρυσοχοϊδης συνέχισε ακριβώς από εκεί που σταμάτησε. Ίδρυσε τριάντα νέα κέντρα κράτησης, ενώ άρχισε να μιλά ακόμα περισσότερο για τα «ανταποδοτικά οφέλη των τοπικών κοινωνιών». Στη σχετική ανακοίνωση του υπουργείου ανέφερε πως αυτά θα είναι:

η ίδρυση σε κάθε κέντρο αστυνομικού τμήματος στο οποίο θα τοποθετηθούν 150 νεοπροσληφθέντες αστυνομικοί, η απασχόληση 300 υπαλλήλων security, η κάλυψη των αναγκών σίτισης των κρατούμενων από εταιρεία catering της περιοχής κ.ά. Εκτιμάται ότι σε κάθε κέντρο θα απασχοληθούν 1.000 άτομα, δηλαδή ένα για κάθε κρατούμενο! Σε ό,τι αφορά τη χρηματοδότηση του σχεδίου, για τη διετία 2011-2012 έχει δεσμευθεί ποσό ύψους 20 εκατ. ευρώ από το Ταμείο Εξωτερικών Συνόρων και 14 εκατ. ευρώ από το Ταμείο Επιστροφών για το έτος 2012.¹¹

Ο ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΘΩΝΗ

Όπως αναφέραμε και προηγουμένως, ο Χρυσοχοϊδης γνωρίζει από πρώτο χέρι τους ανθρώπους του πάτου. Μια φορά κιόλας είχε πάει και τους είχε δει από κοντά. Με στόχο την επιβολή των πολιτικών διαπομπέυσης της εργατικής τάξης και για τις ανάγκες της εκπομπής *Αυτοψία* με τον Α. Σρόιτερ, ο μακροβιότερος ένοικος του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης βρέθηκε να περπατάει ίσως για πρώτη φορά στη ζωή του στο κέντρο της πόλης βράδυ.



Η σιχαμάρα του κάνει μπαμ. Ο Χρυσοχοϊδης βρισκόταν μέσα στο όχημα της εκπομπής και έδειχνε συνεχώς τα βδελυρά υποκείμενα που του προκαλούσαν αυτή τη σιχαμάρα. Όπως δήλωνε:

Τέτοιες εικόνες υπάρχουν πολλές. Ούτε αυτό το φαινόμενο είναι καλό. Πρέπει να φύγουν κι αυτοί οι δυστυχισμένοι άνθρωποι από δω. Κι όχι μόνο αυτοί. Κι αυτοί που πουλάνε τα λουλούδια γιατί είναι σε δίκτυα εγκληματικά. Κι αυτοί που καθαρίζουν τα τζάμια και διάφοροι άλλοι. Οι άστεγοι είναι άλλο ένα μεγάλο πρόβλημα.

(...)

Οι παράνομες εκδιδόμενες γυναίκες. Οι μετανάστες πρέπει να ξέρουν ότι η Ελλάδα δεν είναι ξέφραγο αμπέλι που θαρθεί στην Ομόνοια να αλητέψει και να εγκληματίσει. Αλλά να ξέρει ότι θα κρατηθεί κάπου.

Ο Χρυσοχοϊδης μιλούσε έτσι «έξω απ' τα δόντια» μπροστά σε όλους τους αλήτες των ζορι-

Άμεσα έβαλε μπροστά και την ίδρυση του στρατοπέδου της Αμυγδαλέζας, η οποία είναι το πρώτο από τα πολλά επόμενα κέντρα που ανά καιρούς χαρακτηρίστηκαν «το κολαστήριο», λες και όλα τα υπόλοιπα είναι παιδικές χαρές. Για να το γεμίσει, άρχισε να μιλά σε συνεργασία με τον τότε υπουργό Υγείας, Α. Λοβέρδο για «υγειονομική βόμβα στο κέντρο της Αθήνας». Μια ιδέα που βασίζεται κι αυτή πάνω στη μεγάλη αριστερή ιδέα του υγειονομικού ελέγχου και του εμβολιασμού ως λύση στο «πρόβλημα» των μεταναστών. Πάνω σ' αυτό το ιδεολόγημα, της «δημόσιας υγείας», εφάρμοσε δεκάδες επιχειρήσεις-σκούπα με την ονομασία «σχέδιο Αθηνά» (που ομολογουμένως δεν ήταν τόσο ευφάνταστη όσο η αντίστοιχη «Ξένιος Δίας» του υπουργού Ν. Δένδια δύο μήνες αργότερα).¹²

Στα πλαίσια των επιχειρήσεων-σκούπα, η αστυνομία σε συνεργασία με το Υπουργείο Υγείας και το ΚΕΕΛΠΝΟ φακέλωσε και κατέγραψε (εκτός από μετανάστες) εκατοντάδες τοξικοεξαρτημένους από το κέντρο της Αθήνας. Κι αφού κατάφερε να ποινικοποιήσει την ασθένεια, το Υπουργείο έστησε μια ακόμα επιχείρηση που στόχευε στην προστασία της «δημόσιας υγείας»: τη σύλληψη έντεκα οροθετικών γυναικών με την κατηγορία της «βαριάς σκοπούμενης σωματικής βλάβης κατά συρροή» και τη δημόσια διαπόμπεισή τους επειδή υποτίθεται πως ήθελαν να μεταδώσουν τον ιό του aids στους ανυπεράσπιστους έλληνες πορνοπελάτες.¹³

Ο Χρυσοχοϊδης, παλιά καραβάνα στη δημόσια διαπόμπειση, αναρωτήθηκε: «Τι μετράει περισσότερο, [...] το δικαίωμα στην υπόληψη και την προστασία των προσωπικών δεδομένων ή το δικαίωμα στη διάσωση της ζωής έστω και ενός ανθρώπου που μπορεί να έχει μολυνθεί εν αγνοία του από τη νόσο». ¹⁴ Η ασφάλεια των πορνοπελατών αποτέλεσε εκείνες τις μέρες το ύψιστο αγαθό της ελληνικής κοινωνίας. Όσο για τις έντεκα γυναίκες που για βδομάδες παρουσιάζονταν ως σίριαλ κίλερ στα κανάλια, τέσσερα χρόνια αργότερα αθώωθηκαν. Μέχρι τότε η κοινωνία τις είχε ξεφτιλίσει, οι μπάτσοι είχαν πάρει τα παιδιά τους για έλεγχο μιας και ήταν «υγειονομικές βόμβες», ενώ κάποιες είχαν εξωθηθεί στην αυτοκτονία.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ 4η: 2019 – THE SKY IS THE LIMIT

Οι αμύχανες αριστερές εφημερίδες κατηγορούν σήμερα τον Χρυσοχοϊδη ότι πάει όπου φυσάει ο άνεμος, λες κι οι μισοί και βάλει συριζαίοι δεν είναι πρώην πασόκοι. Τον κατηγορούν ότι είναι ακροδεξιός και υποστηρικτής της μηδενικής ανοχής, λες και δεν το ξέραμε. Ταυτόχρονα υποστηρίζουν ότι η μηδενική ανοχή «δεν καταπολέμησε στ' αλήθεια την εγκληματικότητα», ότι ενισχύει μόνο το «αίσθημα ασφάλειας και όχι την ασφάλεια», όπως υποτίθεται ότι θα έπρεπε, και ότι ο Χρυσοχοϊδης είναι πιο κακός κι από τον πρώην δήμαρχο της Νέας Υόρκης, Τζουλιάνι, που συνδέθηκε με τις πολιτικές μηδενικής ανοχής γιατί δόθηκε «ακόμα και ο σκληρός Τζουλιάνι δεν επιτέθηκε ποτέ σε πρόσφυγες και μετανάστες» (για το ότι είχε κηρύξει εγκληματία το μισό μαύρο προλεταριάτο κουβέντα).¹⁵

Πέρα όμως από τις επικλήσεις στην κακία του Χρυσοχοϊδη, δεν διαφωνούν καθόλου με το ότι η καταπολέμηση της εγκληματικότητας και η ενίσχυση της ασφάλειας είναι καλή φάση. Δε λένε κου-

βέντα για τη διαχείριση των μεταναστών και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης γιατί αποτέλεσαν κοινή πολιτική όλων των κυβερνήσεων που έχουν περάσει τα τελευταία χρόνια. Και αποκρύπτουν ότι οι πολιτικές δημόσιας τάξης δεν είναι αποτέλεσμα κακίας, αλλά διαχείρισης της εργατικής τάξης και μάλιστα του πάτου της.

Ο Χρυσοχοϊδης ούτε είναι κάποιος σούπερ κακούλης, ούτε είναι κάποιος πανούργος που κατάφερε στη ζούλα να βολευτεί για τέταρτη φορά στο ίδιο υπουργείο. Άλλωστε, και οι υπουργοί που ανέλαβαν το πόστο ανάμεσα στις θητείες του Μ.Χ. δεν ήταν και τίποτα λουλουδία. Τις ίδιες πολιτικές εφάρμοσαν ανεξαρτήτως του αν φορούσαν μπλε, πράσινα ή ροζ, πολλές φορές και ακόμα σκληρότερα. Ο Χρυσοχοϊδης απλούστατα γνωρίζει τη δουλειά και την κάνει καλά. Η δουλειά είναι πολύπλοκη. Έχει μέσα διαχείριση του πάτου. Έχει μέσα προσπάθειες συστράτευσης των μικροαστών στο πλευρό των μπάτσων. Έχει μέσα διαχείριση της μαφίας. Και έχει και κουμαντάρισμα των διεκδικήσεων της αστυνομίας, δηλαδή του θεσμού που οργανώνει όλα τα παραπάνω.

Και η δουλειά δεν είναι η «προστασία του πολίτη». Είναι η δημόσια τάξη.

1. «Ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης οργανοπαίκτης σε πανηγύρια για μεροκάματο», *Παραπολιτικά*, 19/06/2017.
2. Συνέντευξη του Χρυσοχοϊδη στο *Βήμα*, 7/3/1999. Περισσότερα για την ιστορία της ίδρυσης του Αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ. στο «Η Ελληνική Αστυνομία σκέφτεται το μέλλον της στη νέα χιλιετία», *Antifa* #41, 5/2014.
3. «Πολυδύναμα τέλος – αστυνομικά τμήματα σε κάθε συνοικία», *Τα Νέα*, 8/5/2000.
4. Πόρισμα Συνηγόρου του Πολίτη, «Νόμιμες προϋποθέσεις προσαγωγών και αστυνομικών ερευνών», 06/2003. Στα αστεία της υπόθεσης, συνήγορος του πολίτη τότε ήταν ο Γ. Καμίνης.
5. «Κύκλωμα παιδεραστών σε μπαρ της Αθήνας», *Τα Νέα*, 24/2/2003.
6. Λόγος του Μ.Χρυσοχοϊδη στη βουλή των Ελλήνων, 19/2/2010, διαθέσιμος στο antifascrista.net->Βιβλιοθήκη->Τεκμηρίωση
7. Βλ. περισσότερα στο *Autonome Antifa, Επιτροπές Κατοίκων*, 03/2012.
8. Ο.π.
9. Βλ. π.χ. «Μιχ. Χρυσοχοϊδης: Μηδενική ανοχή στην παράνομη είσοδο στη χώρα», *Ελευθεροτυπία*, 15/10/2009 και «Χρυσοχοϊδης: Μηδενική ανοχή & τέλος στις μετακινήσεις!», *www.sport-fm.gr*, 18/01/2010.
10. Μ. Δεληθανάση, «Τον Ιούνιο ανοίγει το πρώτο Κέντρο για μετανάστες», *Καθημερινή*, 14/04/2010.
11. Γ. Σουλιώτης, «Κέντρα μεταναστών στις περιφέρειες», *Καθημερινή*, 27/3/2012. Ο τονισμός δικός μας. Οι «τοπικές κοινωνίες» τότε ακούγαν αυτό το ένας διορισμένος για κάθε κρατούμενο και δεν το πιστεύανε. Βλ. για παράδειγμα το κείμενο «Το διαρκές μήνυμα» στο παρόν τεύχος.
12. «Κωδικός "Αθηνά" για 800.000 παράνομους μετανάστες», *Το Βήμα*, 01/04/2012.
13. Για περισσότερα βλ. την προκήρυξη της ομάδας Μιγάδα, «Η διαπόμπειση γυναικών μας αφορά για χιλίους λόγους», 07/2012.
14. Π. Μπουλουτζά, «Πέντε ακόμη ιερόδουλες με έιτζ», *Καθημερινή*, 3/5/2012.
15. Όλα αυτά στα Δ. Ψαρράς, «Μιχάλης Χρυσοχοϊδης - Επάγγελμα: «υπουργός Ασφάλειας», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 28/07/2019 και Π. Μπόζος, «Ο Τζουλιάνι της Ημαθίας», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 30/09/2019. Περισσότερα για τη μηδενική ανοχή και τις εφαρμογές της στο Unfair Play, *Σπασμένα Τζάμια*, Αρχείο71, 2015.

των δρόμων του αθηναϊκού κέντρου. Βέβαια, είχε κι ένα τζιπάκι ΟΠΚΕ μαζί του για παν ενδεχόμενο.



Τους μπάτσους δεν τους έδειξε με την ίδια απέχθεια. Εμείς το βάλαμε, έτσι για το εφέ.